

ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΡΗ

Σ' είδα, παρθένα δλόχαρη,
Με την περίσσια χάρη
Νά κρύβης μέσ' στὸ μάτι σου
Μι' ἀχτίδα ἀφ' τὸ φεγγάρι
Σ' εἶδα μπροστά μου δλόφωτη
Καὶ μέσα στὴ ψυχὴ μου
Σὰ νᾶσουνά δική μου
Ἡ εἰκόνα σου θὰ ζῆ.

Τὰ δεκοχτὸν Μαγιάριλα
Ποῦ σῶπλασαν τὸ σῶμα,
Ἀκόμη καὶ τὸν πόνο σου
Σοῦ μύρωσαν στὸ στόμα,
Γι' αὐτὸ τὰ μῦθρα γίνηξαν
Ὅ πλειὸ γαλάζιος ἦχος,
Κρῶνος λευκὸς ὁ σίχος,
Χρῶμα σεμνὸ ἢ στοργή.

Ἡ μητρικὴ πατρίδα μου
Σ' ἔχει ἐδῶ πέρα στείλει,
Τὸ πλειὸ γλυκὸ χαμόγελο
Σοῦ χάρισε στὰ χεῖλη,
Στὴν ὄψι σου ζωγράφισε
Τὰ κάλλη της τὰ θεῖα
Καὶ μιὰ κρυφὴ ἀρμονία
Σοῦ κλειοῦσε στὴ ψυχῇ.

Μιὰν ἀρμονία προπάκουστη
Ποῦ τὴ ψυχῇ ὀδηγᾷ
Ἐκεῖ ψηλὰ ποῦ φθάνουνε
Τ' ἀρώματα τοῦ Μάη
Ἐκεῖ ψηλὰ ποῦ χαίρεται,
Ἐκεῖ ψηλὰ ποῦ μένει
Κάτι ποῦ ἐδῶ πεθαίνει
Καὶ μεσ' στὰ πλάτια ζῆ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΕΣ ΡΟΔΟΝΙΕΣ

Βράδρασε, καὶ σιγὰ σιγὰ μαῦρο σκοτάδι
ἄρχισε νὰ ζῶγη τὴν πλάσι. Μέσ' στὲς ροδονιές
τὰ πουλάκια τερέτιζαν ἀκόμα-μαλώνανε γιὰ τὸ
κλαρὶ ποῦ θὰ περνοῦσαν τὴ νύκτα.

Πίσ' ἀπ' αὐτὲς ἡ κόρη καθότου· ἦταν ἡ
Θοῦλλα ἡ λυγερὴ, τὸ καμάρι τοῦ χωριοῦ της.

Ὁχ! μὰ πῶς ἀργεῖ! μὰ πῶς ἀργεῖ! ἔμουρ-
μοῦρισε τὴν ὥρα ὅπου ὁ οὐρανὸς ἐγέμισ' ἀπ' τ'
ἀστέρια.

Καὶ πάλι σβυσμένα, θαρρεῖς κι' ἔβγαινε ἀφ'
τὴν καρδιά της ἀχὸς στὰ λόγια της. «Γιατὶ, γιατί
ἀργεῖ;»

Μέσ' στὴν ποδιά της ἦταν δαὸ-τρία τραν-
τάφυλλα ποῦ τὰ εἶχε μᾶση γιὰ νὰ στολίση τοῦ
καλοῦ της τὸ γιορτάνι.

«Μ' ἀργεῖ αὐτός!...»

Πάντα ὁ Πανάγος ἔζαινε τὴ Θοῦλλα νὰ τὸν
καρτερεῖ-καὶ δὲν τῆς κακοφαίνετο. Καθότανε
στὸ πέρα χωρὶν κι' ἔπειτα δὲν ἦταν κι' ἐλεύ-
θερος νὰ τρέξη στὴν ἀγάπη του ἅμα ἤθελε.
Ἦταν ὁ δόλιος μπιστικὸς.

Μὰ τώρα τὸ παράκανε. Πέρασε κοντὰ μιὰ
ὥρα ἀφ' τὴ συνηθισμένη του.

Γύριζαν οἱ χωριανοὶ ἀφ' τὴ δουλειὰ καὶ κά-
ποιοι τραγουδοῦσαν ἓνα τραγοῦδι ποῦ καλὰ καλὰ
δὲν τῶξευραν.

Εἶπεν ἓνα σκοποῦν ἀλλοιότιζο, ποῦ πειράζε
στ' αὐτὶ, καὶ τὸ παράξενο, ἂν τύχαινε νὰ τὸ τρα-
γουδοῦ κανένας ποῦ εἶχε μαζί του κοπάδι, ἀκούε